

udstede denne Bekendtgørelse, skete det som nævnt i Samarbejde med 16 Rigsdagsmænd, og af disse var der 10, altsaa et Flertal, bestaaende af 3 Højremænd, 1 Frikonservativ og 6 Venstremænd, der protesterede mod Bekendtgørelsens Form, hvorefter Arbejderne fik denne Særstilling. Indenrigsministeren tog imidlertid Hensyn hertil. Jeg kan kun forklare mig dette ved, at den daværende Indenrigsminister var en Mand med en meget konservativ Natur. Hans Tankegang har formentlig været den, at Arbejderne gennem 23 Aar havde haft den Særstilling at blive optaget i Sygekasserne uanset deres Indtægter, og han fulgte altsaa denne Tradition, medens de Konservative og Venstre protesterede — ikke stærkt, men dog ganske bestemt — mod denne Indenrigsministerens Opfattelse. Man kan maaske sige, at den daværende Indenrigsministers Fortolkning var ulovlig, men der er i hvert Tilfælde dertil at sige, at den byggede paa en 23-aarig Tradition.

Saa hændte der det 5 Aar efter, da den næste Indenrigsminister, nemlig Sigurd Berg, skulde udstede Bekendtgørelsen, at den næsten uændret blev vedtaget enstemmigt. Den forhenværende Indenrigsminister fik derved efter min Formening, idet Bekendtgørelsen tiltraadtes af de 4 politiske Partier, Tilgivelse for den Synd, han muligvis havde begaaet i 1915. Der er lidt Vanskeligheder ved at forstaa, at Flertallet indenfor Rigsdagsudvalget protesterer i 1915, medens de i 1920 tiltræder. Der er ikke sket meget store Ændringer indenfor Udvalget, men der er dog sket den prominente Forandring, at det ærede Medlem Hr. Johannes Lou i 1920, da Tilgivelsen blev givet, var blevet Medlem af Udvalget.

Vi er dermed naaet til Aaret 1920, og der sker stadig ikke nogen nævneværdig eller maaske slet ingen Ændring i det, at Arbejderne har en Særstilling. Hvis der er sket nogen Ændring, saa er det en lille Begrænsning i den oprindelige konservative Fortolkning, hvorefter alle Arbejdere gik ind, idet der med den nye Fortolkning dog var Mulighed for, at den øverste Top ikke gik ind. Men saa sker der noget i 1922. Der sker det, at Departementet faar en Række Forespørgsler, ogsaa vedrørende Indtægtsgrænserne for Arbejdere. Vi maa vel huske paa, at vi i de Aar havde meget stærkt stigende Lønninger, saaledes at Arbejdere meget vel kunde naa op paa Lønninger paa 8 000—9 000—10 000 Kr. Ved disse Forespørgsler og ved at se paa disse høje Indtægter blev vedkommende Depar-

tementet noget betænkelig. Departementet kom i Virkeligheden i en særdeles vanskelig Situation, thi paa den ene Side havde det Lovens Ord, der ikke giver Arbejderne nogen Særstilling, og paa den anden Side stod det overfor 30 Aars Tradition, gennem en Række Ministerier, hvoraf de 4 konservative, der havde givet Arbejderne den Særstilling, at de uanset Indtægtens Højde kunde gaa ind i Sygekasserne. Departementet kom derved i en særdeles vanskelig Situation; de stirrede paa Loven, og de stirrede paa Bekendtgørelsen.

Nu vil jeg med den højtærede Formands Tilladelse læse Bekendtgørelsen op for at gøre klart, hvilke Vanskeligheder Fortolkningen vedrørende Arbejderne maatte kunne medføre. Der staar under Punkt c), at den Arbejder har Ret til at være Medlem af en Sygekasse, „som ikke har oppebaaret en Gennemsnitsindtægt af betydelig Varighed, der overstiger den normale Størsteindtægt for faglærte Arbejdere i middelgodt lønede Fag“. Nu vil jeg straks sige, at denne Sætning skal man ikke læse for ofte, fordi disse Udtryk: „Gennemsnitsindtægt af betydelig Varighed“, „normal Størsteindtægt“ og „middelgodt lønede Fag“ betegner en Række Bevægelser op og ned og ud og ind, som man godt kan blive søsyg af; i hvert Fald, hvis man læser den om Aftenen og tænker over Meningen med dem, faar man nemt en søvnløs Nat. Der er i Virkeligheden ingen Mening i denne Sætning, og Mening fremkommer først, naar man læser Eftersætningen, som lyder saaledes: „hvorved han er hævet op til et højere økonomisk Plan end det store Flertal af Arbejderne“.

Departementet var altsaa i Vanskeligheder med Fortolkningen af denne Sætning, og saa faar de en Idé, nemlig at de vil hugge Knuden over ved at overlade Fortolkningen til Statistisk Departement. Nu kan man jo, naar man har Vanskeligheder ved en Fortolkning, henvende sig forskellige Steder. Man kan henvende sig til de forskellige Magtfaktorer, der har med Fortolkning at gøre. Man kan henvende sig til Regeringen; dér faar man maaske ikke noget Svar. Man kan henvende sig til Finansudvalget, men faar maaske heller ikke noget Svar dér. Man kan tænke paa at henvende sig til Højesteret, men Højesteret svarer som bekendt ikke, før der foreligger en bestemt Sag. Saa er der endelig den Mulighed at henvende sig til Statistisk Departement. Alle ved, at Statistisk Departement i Aarenes Løb har faaet en særdeles betydelig Magtstilling her i Landet. Det er jo saaledes, at i hvert Tilfælde to Gange om